

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2025 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **P.T.**,
skazanego z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku
z dnia 15 maja 2023 r., sygn. VI Ka 140/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju
z dnia 19 grudnia 2022 r., sygn. II K 1128/17,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną w tej części, w której wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2025 r., sygn. IV KK 476/23 nie orzeczono w przedmiocie nadzwyczajnego środka zaskarżenia;**
- 2. zwolnić skazanego P.T. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

P.T. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od stycznia 2015 r. do czerwca 2015 r. w J., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu

- osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez nabycie z nieustalonego źródła, a następnie dwunastokrotne odpłatne udzielenie P.W. 5-gramowych porcji środka zastępczego o nazwie A., a za jego pośrednictwem również K.K. i P.K., działając w celu umożliwienia zażycia go dla wywołania odurzenia podobnego do występującego przy korzystaniu z substancji psychotropowych, których posiadanie jest zabronione, dokonał sprzedaży tej szkodliwej dla zdrowia substancji o łącznej wadze 60 gram, za kwotę przynajmniej 1.800 zł, swoim działaniem narażając wymienione osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;
2. w dniu 19 grudnia 2015 r. w J., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez odpłatne udzielenie P.W. 8,11 gram netto środka zastępczego o nazwie A.1 w celu umożliwienia zażycia go dla wywołania odurzenia podobnego do występującego przy korzystaniu z substancji psychotropowych, których posiadanie jest zabronione, dokonał sprzedaży tej szkodliwej dla zdrowia substancji w łącznej wadze za kwotę przynajmniej 150 zł, swoim działaniem narażając wymienioną osobę na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, tj. o czyn z art. 160 § 1 k.k.;
 3. w okresie od 17 kwietnia 2012 r. do 8 czerwca 2014 r. w J., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, bez zgody osób uprawnionych, uzyskał w drodze nielegalnego zwielokrotnienia cudzych programów komputerowych, a w tym D. wartości 20 zł, C. w ilości dwóch kopii o łącznej wartości 1.600 zł, M. wartości 500 zł, M.1 w ilości dwóch kopii o łącznej wartości 2.000 zł, o sumarycznej wartości przynajmniej 4.120 zł, utrwalonych na komputerze przenośnym A. oraz komputerowych dyskach twardych, działając na szkodę: C., C.1, M. sp. z o.o. oraz G. sp. z o.o., tj. o czyn z art. 278 § 2 k.k.;
 4. w lipcu 2017 r. w J., w budynku mieszkalnym przy ul. [...] w J., przechowywał w celu wprowadzenia do obrotu produkty lecznicze w postaci sterydów

anabolicznych preparatów o nazwach T. w łącznej ilości 452 tabletek, D. - 100 tabletek, M. o pojemności 200 mg, T.1 o pojemności 250 mg oraz T.2 o pojemności 400 ml, nie posiadając pozwolenia na ich dopuszczenie do obrotu, tj. o czyn z art. 124 Ustawy z dnia 06.09.2001 r. Prawo farmaceutyczne.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju z dnia 19 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 1128/17, oskarżony P.T. został uznany winnym popełnienia czynu:

- opisanego w pkt. I, przyjmując, że wypełnił on znamiona przestępstwa z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 20 złotych każda (*pkt 1*) zaś na podstawie art. 45 § 1 k.k. za czyn opisany w pkt. I orzeczono wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej w kwocie 1.800 zł (*pkt 2*);
- opisanego w pkt. II, tj. przestępstwa z art. 160 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 20 zł każda (*pkt 3*) zaś na podstawie art. 45 § 1 k.k. za czyn opisany w pkt II. orzeczono wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej w kwocie 150 zł (*pkt 4*);
- opisanego w pkt. III, tj. przestępstwa z art. 278 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 20 zł każda (*pkt 5*);
- opisanego w pkt. IV, tj. przestępstwa z art. 124 ustawy z dnia 06.09.2001 r. Prawo farmaceutyczne i za to na podstawie art. 124 ustawy z dnia 06.09.2001 r. Prawo farmaceutyczne wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (*pkt 6*). Sąd ten połączył oskarżonemu wymierzone w pkt. 1, 3, 5 i 6 jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz jednostkowe kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 2

lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 20 zł każda (art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k.) (*pkt 7*), a także zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania obejmujące opłatę i wydatki (*pkt 8*).

Na skutek apelacji wniesionych m. in. przez oskarżonego i jego obrońcę od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju, Sąd Okręgowy w Rybniku wyrokiem z dnia 15 maja 2023 r. w sprawie o sygn. VI Ka 140/23 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w pkt. 1 ustalił, że oskarżony dopuścił się czynu polegającego na tym, iż w okresie od stycznia 2015 r. do czerwca 2015 r. w J. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez nabycie z nieustalonego źródła, a następnie dwunastokrotne odpłatne udzielenie P.W. 5g porcji środka zastępczego o nazwie A. działając w celu umożliwienia zażycia go dla wywołania odurzenia podobnego do występującego przy wykorzystaniu substancji psychotropowych, których posiadanie jest zabronione, dokonał sprzedaży tej szkodliwej dla zdrowia substancji o łącznej wadze 60 g za kwotę przynajmniej 1.800 zł swoim działaniem narażając wymienioną osobę na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, tj. przestępstwa opisanego w art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł;

- w pkt. 3 uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia czynu opisanego w art. 160 § 1 k.k.;

- uchylił zawarte w pkt. 4 rozstrzygnięcie;

- w pkt. 7 uchylił rozstrzygnięcia o karach łącznych i wymierzył łącząc orzeczone w pkt. 1, 5 oraz 6 kary pozbawienia wolności oraz grzywny:

1. nową karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze roku i 6 miesięcy;

2. nową karę łączną grzywny w rozmiarze 220 stawek dziennych, ustalając wysokość 1 stawki na kwotę 20 zł (*pkt I*) zaś w pozostałym zakresie utrzymał w mocy wyrok sądu pierwszej instancji (*pkt II*).

Od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku, kasację wywiódł obrońca P.T. Zaskarżył go w części dotyczącej uznania oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów i zarzucił rażące naruszenie:

1. prawa materialnego, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 124 ustawy Prawo farmaceutyczne, poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie za sądem pierwszej instancji, iż P.T. „*przechowywał w celu wprowadzenia do obrotu produkty lecznicze postaci sterydów anabolicznych*” mimo, iż nie był ich producentem, upoważnionym przedstawicielem lub importerem przekazującym wyroby po raz pierwszy w kraju użytkownikowi, konsumentowi czy sprzedawcy, tj. nie był osobą mogącą „*wprowadzić produkt do obrotu*” na terenie kraju;
2. przepisów postępowania, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak jakiegokolwiek odniesienia się do zarzutów apelacji obrońcy w zakresie podniesionych zarzutów w zakresie czynu objętego zarzutem nr IV, co budzi uzasadnione wątpliwości co do całościowego i prawidłowego rozważenia przez Sąd Okręgowy w Rybniku zarzutów apelacyjnych w szczególności, że sąd drugiej instancji nie dokonał w tym zakresie samodzielnie całościowej analizy dowodów zebranych w sprawie tylko oparł się bezkrytycznie na ustaleniach i wnioskach sformułowanych przez sąd pierwszej instancji, rezygnując z własnych rozważań, w szczególności dotyczących zarzutów obrońcy:
1. obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie i przeprowadzenie opinii biegłego z zakresu medycyny sportowej w zakresie substancji objętych zarzutem nr IV aktu oskarżenia pomimo, iż opinia taka była niezbędna do ustalenia prawidłowej ilości zabezpieczonych substancji (sterydów

anabolicznych) oraz okoliczności czy zabezpieczone substancje mogły być używane przez oskarżonego w ramach uprawianej przez niego zawodowo dyscypliny sportowej tj. trójbój siłowy, jak i okoliczności czy zabezpieczona ilość mogła być przeznaczona na własny użytek;

2. obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w zakresie czynu objętego zarzutem nr IV, w szczególności poprzez odmowę przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie stosowania przez niego sterydów w ramach przygotowań do zawodów w trójbój siłowym, pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego takich jak wyniki badań oskarżonego oraz medali i dyplomów otrzymanych za osiągnięcia w trójbój siłowym i oparcie sprawstwa oskarżonego na opinii Wojewódzkiego Inspektora Farmaceutycznego, która jest niewystarczająca do jej określenia;
3. przepisów postępowania, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rzetelnej kontroli odwoławczej, wyrażacie się w nierozpoznaniu zarzutów podniesionych w osobistej apelacji P.T. w zakresie czynu objętego zarzutem nr IV, co w szczególności dotyczy zarzutów:
 1. braku w uzasadnieniu na jakiej podstawie sąd określił, że to substancje niedozwolone, ich ilość nie wskazywała absolutnie na użytek własny, na jakie produkty potrzeba zezwolenie na posiadanie i na jakiej podstawie prawnej to pozwolenie jest wymagalne w zw. z art.449a k.p.k.;
 2. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o powołanie biegłego w celu zbadania zabezpieczonych substancji, jak również określenia ich ilości;

3. obrazy przepisów prawa materialnego, ponieważ art. 124 ustawy Prawo farmaceutyczne penalizuje wprowadzanie produktów leczniczych, a nie penalizację wprowadzania innych produktów, związków chemicznych;
4. przepisów postępowania, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wniosków dowodowych P.T. złożonych w osobistej apelacji oraz ich pominięcie bez wydania w tym przedmiocie postanowienia, jak również niewskazanie w uzasadnieniu motywów pominięcia tychże wniosków dowodowych;
5. prawa materialnego, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, polegające na obrazie art. 160 k.k., poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że P.T. przez dokonanie rzekomego udzielenia środka „A.” P.W., naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu;
6. przepisów postępowania, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rzetelnej kontroli odwoławczej, wyrażające się w nierozpoznanie zarzutów podniesionych w osobistej apelacji P.T. w zakresie zarzutu nr I i II, co w szczególności dotyczy zarzutów:
 1. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez nie powołanie biegłego do stwierdzenia czym jest substancja A., zbadania jej oraz jaki ma wpływ na organizm ludzki oraz czy może bezpośrednio narazić człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu;
 2. błędu w ustaleniach faktycznych, że P.W. był narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu wskutek sprzedaży środka A.1 w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k.;

3. błędu w ustaleniach faktycznych, że dokonano sprzedaży substancji A.1 gdy z materiału dowodowego wynika, że dana substancja została zabezpieczona u P.B. 18 marca 2016 r. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k.;
 4. obrazy przepisów prawa materialnego, ponieważ art. 160 § 1 k.k. nie stosuje się do środków zastępczych tzw. "dopalaczy";
 5. przepisów postępowania, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez lakoniczne i niepełne odniesienie się bądź brak jakiegokolwiek odniesienia się do zarzutów apelacji obrońcy w zakresie podniesionych zarzutów dotyczących czynu opisanego w zarzucie nr III, co budzi uzasadnione wątpliwości co do całościowego i prawidłowego rozważenia przez Sąd Okręgowy w Rybniku zarzutów apelacyjnych w szczególności, że sąd drugiej instancji nie dokonał w niniejszej sprawie samodzielniej całościowej analizy dowodów zebranych w sprawie tylko oparł się bezkrytycznie na ustaleniach i wnioskach sformułowanych przez sąd pierwszej instancji, jednocześnie rezygnując z własnych rozważań, w szczególności dotyczących zarzutów obrońcy:
1. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że P.T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, bez zgody osób uprawnionych uzyskał w drodze nielegalnego zwielokrotnienia cudzych programów komputerowych, podczas gdy postępowanie dowodowe wykazało, iż:
 1. swobodny dostęp do przedmiotowych komputerów i programów komputerowych miały również inne osoby oraz nie wykazano, iż niniejsze programy zostały zainstalowane przez oskarżonego;
 2. nie ustalono, iż przedmiotowe programy komputerowe pochodzą z czynu zabronionego popełnionego przez oskarżonego;

3. nie jest możliwe jednoznaczne ustalenie konkretnej osoby instalującej przedmiotowe programy;
 4. obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającej na tym, iż sąd orzekający wydając zaskarżony wyrok ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nasuwających się w sprawie wątpliwości dotyczących okoliczności w zakresie programów komputerowych objętych aktem oskarżenia, a także pominięciu w zupełności i nie uwzględnieniu dowodów i okoliczności korzystnych dla oskarżonego, w szczególności bezpodstawne odmówienie wiarygodności dowodom na korzyść oskarżonego;
 5. przepisów postępowania, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez lakoniczne i niepełne odniesienie się bądź brak jakiegokolwiek odniesienia się do zarzutów apelacji obrońcy w zakresie podniesionych zarzutów, co budzi uzasadnione wątpliwości co do całościowego i prawidłowego rozważenia przez Sąd Okręgowy w Rybniku zarzutów apelacyjnych w szczególności, że sąd drugiej instancji nie dokonał w niniejszej sprawie samodzielniej całościowej analizy dowodów zebranych w sprawie tylko oparł się bezkrytycznie na ustaleniach i wnioskach sformułowanych przez sąd pierwszej instancji rezygnując z własnych rozważań, w szczególności dotyczących zarzutów obrońcy:
1. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., poprzez oddalenie wniosków dowodowych mających na celu wyjaśnienie czy w sprawie doszło do wpływu policjantów na przesłuchanych świadków, podczas gdy z zeznań świadków P.W., M.Ż., D.B., M.W. oraz P.T. wynika, że w trakcie postępowania przygotowawczego był wpływ funkcjonariuszy na treść zeznań składanych przez świadków;

2. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez uniemożliwienie oskarżonemu P.T. zadawania pytań K.K., a które to miały istotne znaczenie dla ustalenia jego prawdomówności oraz zdolności do postrzegania przez niego zdarzeń przeszłych.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie w zaskarżonej części wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 15 maja 2023 r., sygn. akt VI Ka 140/23 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji. Jednocześnie na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. wniósł o wstrzymanie wykonania ww. orzeczenia w zakresie dotyczącym kary łącznej, który został rozpoznany postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2023 r. (k. 27-30 akt SN).

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w J. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja w zakresie, o którym mowa w sentencji postanowienia, okazała się oczywiście bezzasadna, co uzasadniało jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 zd. pierwsze k.p.k.

Przypomnieć należy, że postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem trzecioinstancyjnym, którego zadaniem miałyby być dublowanie weryfikacji procesowej o charakterze apelacyjnym, inne są bowiem cele postępowania apelacyjnego (art. 438 k.p.k.), a inne postępowania kasacyjnego (art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k.). Przed przejściem do oceny podniesionych w kasacji zarzutów należy podkreślić, że nadzwyczajny środek zaskarżenia uregulowany w przepisach Rozdziału 55 Kodeksu postępowania karnego nie jest nakierowany na wywołanie i przeprowadzenie w procesie kolejnej kontroli o charakterze apelacyjnym. Celem postępowania kasacyjnego nie jest zatem ponowna weryfikacja orzeczenia sądu *meriti*. Kasacja i jej zarzuty mogą być skierowane wyłącznie przeciwko prawomocnemu orzeczeniu sądu *ad quem* (art. 519 k.p.k.). W konsekwencji w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zasadniczo wolno poddawać w wątpliwość jedynie te uchybienia, których dopuścił się sąd w trakcie postępowania odwoławczego. Uchybienia te muszą mieć ponadto szczególny charakter. Po

pierwsze, muszą to być uchybienia dające się zakwalifikować jako „rażące naruszenia” w rozumieniu przepisu art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k., po drugie zaś ich zaistnienie w postępowaniu odwoławczym (dla skuteczności kasacji) powinno prowadzić do ustalenia, że mogły one mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Trzeba ponadto podkreślić, że zgodnie z ugruntowaną praktyką orzeczniczą najwyższej instancji sądowej, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może stanowić podstawy kasacji, jako niemieszczący się w ramach założeń kasacyjnych, o których mowa w przepisie art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k. Przechodząc obecnie do analizy zarzutów kasacyjnych wyartykułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wniesionym przez obrońcę P.T.:

To prawda, że sąd *ad quem* formalnie nie rozpoznał wniosków dowodowych złożonych przez oskarżonego w jego apelacji osobistej (zarzut z pkt 4-go kasacji). Jednak ich analiza prowadzi do konstatacji, że naruszenie to (tj. brak odniesienia się do tych wniosków oskarżonego we właściwej formie procesowej, *scilicet* wydania postanowienia w przedmiocie wniosków dowodowych), nie mógł mieć żadnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku, nie wspominając o wpływie rażącym, czego wymaga ustawa postępowania karnego.

W tym kontekście należy tylko przypomnieć, że akta postępowania przed Sądem Rejonowym w Jastrzębiu-Zdroju, sygn. II 599/16, były w polu widzenia sądu orzekającego *in merito* i były podstawą orzekania w sprawie (por. treść uzasadnienia sądu pierwszej instancji - uzasadnienie formularzowe sekcja 1.1.1.); wniosek o dopuszczenie dowodu z akt postępowania sygn. II K 78/20 został już wcześniej rozpoznany w toku postępowania jurysdykcyjnego przed sądem pierwszej instancji, zaś przeprowadzenie dowodu z akt postępowania przygotowawczego [...] jawiło się jako całkowicie irrelewantne z punktu widzenia rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutów postawionych oskarżonemu, bowiem postępowanie to dotyczyło innych czynów niż zarzucone oskarżonemu T. w postępowaniu o sygn. II K 1128/17. (*Notabene* sąd odwoławczy ujawnił do celów orzekania odwoławczego akta postępowania przed Sądem Rejonowym w Jastrzębiu-Zdroju, sygn. II K 1128/17, zatem całe akta tego postępowania, a przed zmianą składu sądu orzekającego kwestia akt postępowania [...] została załatwiona po myśli obrony, tj. na wniosek obrońcy akta te dołączono do akt sprawy sygn. II K

1128/17, obrońca ostatecznie nie zdecydował się z tymi aktami zapoznać i nie złożył — do czego został zobowiązany przez sąd — wniosku odnośnie konkretnych dowodów z akt tej sprawy).

Co do wniosków o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w zakresie „środków zastępczych, komputerów”, to w tym zakresie należy odesłać do zaprezentowanych poniżej wywodów dotyczących czynów z pkt. I i III aktu oskarżenia. Zgromadzony materiał dowodowy nie nasuwał w tym zakresie potrzeby dopuszczenia dowodu z biegłego, bowiem niebezpieczny dla życia i zdrowia człowieka charakter substancji udzielonej przez oskarżonego P.W. jawi się na tle wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów jako nie budzący wątpliwości. Co do wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w zakresie "komputerów", to jest on niezrozumiały, skoro taki dowód został przecież przeprowadzony w postępowaniu. Jeśli chodzi o postulowane przez oskarżonego przesłuchanie funkcjonariuszy Policji (KMP J.: R.G., S.P. i K.F.) na okoliczność zatrzymania P.T. w dniu 15 lutego 2016 r., to częściowo wniosek w tym zakresie został rozpoznany (co do funkcjonariusza R.G.) w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Ani obrona, ani oskarżony nie widzieli jednak w toku trwającego ponad rok intensywnie prowadzonego postępowania jurysdykcyjnego (12 rozpraw) potrzeby składania wniosku co do innych funkcjonariuszy wskazanych w apelacji osobistej oskarżonego (to samo dotyczy przeprowadzenia dowodu z zeznań funkcjonariuszy odnośnie wpływu "na zeznania świadków i wyjaśnienia P.W."). Skarżący nie wskazał na żadne okoliczności w jakikolwiek sposób uprawdopodobniające tezę o nielegalnych działaniach funkcjonariuszy Policji, tymczasem analiza zarówno treści protokołu zatrzymania osoby, jak i protokołu przesłuchania świadka P.T. (w dniu 15 lutego 2016 r.) oraz protokołu przesłuchania świadka P. W. nie daje asumptu do snucia tezy o "nielegalności" zatrzymania czy wywieraniu wpływu na świadka P.W. Wypada podkreślić zresztą, że autor kasacji nie wskazuje w uzasadnieniu, że brak zajęcia procesowego stanowiska odnośnie wniosków dowodowych wyartykułowanych w osobistej apelacji oskarżonego mógł mieć "istotny wpływ na treść orzeczenia" i na czym miałyby ten istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego polegać.

Zarzut z pkt. 5 *petitum* nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie może być skutecznie podniesiony na etapie postępowania kasacyjnego, w którym przedmiotem kontroli jest postępowanie odwoławcze (apelacyjne), a zatem przepisy mające zastosowanie w tym postępowaniu i przepisy stosowane przez sąd *ad quem*: sąd odwoławczy nie stosował jednak w tym przypadku prawa materialnego (przepisu prawa materialnego wskazanego przez autora kasacji), albowiem jego rola polegała wyłącznie na przeprowadzeniu kontroli odwoławczej wywołanej wniesieniem środków odwoławczych.

Co do zarzutu 6-go kasacji, to w zakresie, w którym dotyczy on czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt. II aktu oskarżenia, od popełnienia którego to czynu oskarżony został prawomocnie uniewinniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 15 maja 2023 r. (ppkt b, c i d), to jest on bezprzedmiotowy. W postępowaniu odwoławczym zapadło procesowo najkorzystniejsze rozstrzygnięcie dla oskarżonego i nie sposób mówić tutaj o istnieniu jakiegokolwiek *gravamen* po stronie skarżącego (art. 425 § 3 zd. pierwsze k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.), zaś co do niezapieczonego działania A., to sąd odwoławczy wskazał w uzasadnieniu, dlaczego instancja merytoryczna zasadnie przyjęła w kontekście znamion występkę z art. 160 k.k., że środek A. stanowi substancję o działaniu niebezpiecznym dla życia i zdrowia.

Odnosnie zarzutu wadliwej kontroli odwoławczej w zakresie przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt. 5-tym wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju z dnia 19 grudnia 2022 r. (pkt. 7 *petitum* nadzwyczajnego środka zaskarżenia), to stanowi on wierne powtórzenie zarzutów z pkt. 8 i 9 apelacji obrońcy z tą tylko różnicą, że autor środka odwoławczego, ewidentnie dążąc do zamaskowania ich rzeczywistego charakteru, uzupełnił te zarzuty apelacyjne o przepisy pozwalające na nadanie im pozorów zarzutu o charakterze kasacyjnym (wskazanie na naruszenie przez sąd odwoławczy przepisów art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k.), co dobitnie świadczy o tym, że stara się obrońca ominąć wyraźne ograniczenia procesowe obowiązujące w postępowaniu kasacyjnym. Sąd odwoławczy w sposób skondensowany odniósł się do zarzutów ześrodkowanych na czynie z pkt. III aktu oskarżenia, wyjaśniając, dlaczego zarzutów apelacji w tym zakresie nie uznał za zasadne (czyniąc tym samym zadość zarówno obowiązkowi

procesowemu rozważenia wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym – art. 433 § 2 k.p.k., jak i zwięzłego podania czym kierował się sąd *ad quem* wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne albo niezasadne art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k.), wskazując przy tym trafnie na to, że ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, iżby ktokolwiek inny niż oskarżony mógł umieścić inkryminowane programy komputerowe na laptopie i komputerowych dyskach twardych zabezpieczonych do postępowania prowadzonego przeciwko P.T.

Godzi się przy tym wskazać na to, że forsując tezę o tym, że jakoby nieograniczona ilość osób (w tym m. in. "znajomi oskarżonego i [jego siostry]" czy — bliżej niesprecyzowana przez autora zwyczajnego środka odwoławczego — "rodzina P.T.") miała dostęp do sprzętu komputerowego, na którym zostały zabezpieczone programy D., C., M. i M.1 (v15), w środku odwoławczym (apelacji) nie skonkretyzowano w żadne sposób tego, kto (poza faktycznym posiadaczem i głównym użytkownikiem komputera) i w jakich konkretnie okolicznościach (kwestia dostępu lub pokonania blokad i/lub systemowych haseł bezpieczeństwa komputera) mógł zainstalować wskazane powyżej programy, zatem przeprowadzona przez sąd odwoławczy ocena zarzutów odwoławczych w perspektywie naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. i błędu w ustaleniach faktycznych nie może być uznana za wadliwą w płaszczyźnie naruszenia rażącego prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k.

Skoro ani sami apelujący, ani też oskarżony składający wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym czy postępowaniu pierwszoinstancyjnym (to samo dotyczy depozycji procesowych rodziców oskarżonego: małżonków P. i G.T.) poza wskazaniem na kwestię własności sprzętu komputerowego i wyartykułowaniem ogólnikowych twierdzeń o „dostępie do sprzętu dużej ilości osób”, nie wskazali żadnego konkretnego użytkownika sprzętu komputerowego, który mógł mieć dostęp do zabezpieczeń systemowych komputera (czy też zabezpieczenia te bez świadomości faktycznego użytkownika komputera przełamać) oraz zainstalować i korzystać z aplikacji (gier, programów) D., C., M. czy M.1 (v15), to wnioski sądu odwoławczego w tym zakresie należało uznać za prawidłowe.

Trzeba także dodatkowo podkreślić, że z opinii biegłego z zakresu informatyki i komputerów wynika, że na komputerze przenośnym A. poza profilami systemowymi utworzono tylko jeden profil użytkownika o nazwie "P." (`\\Users\\P.`). Jak wiadomo, folder ten zawiera dane i ustawienia użytkownika, zaś dokumenty były zapisywane właśnie na tym folderze (opinia biegłego, *k. 112-117 akt*), nie ma zaś na tym komputerze innych profili użytkowników. Ponadto z drobiazgowego rejestru ruchu internetowego na tym urządzeniu cyfrowym (wyszukiwane dane, dane formularzy) nie wynika (por. w tym względzie liczne logowania z adresu mailowego oskarżonego, charakter wyszukiwań prowadzonych na urządzeniu), iżby poza oskarżonym, ktokolwiek miał dostęp do i był użytkownikiem tego komputera (*k. 118-146 akt*). Figuruje tam wprawdzie m. in. adres mailowy korespondujący z danymi osobowymi jego matki; w swej relacji procesowej nie potwierdziła ona jednak, iżby używała komputerów należących do P.T. W każdym razie oskarżony (uwaga ta dotyczy także zwyczajnego środka odwoławczego wniesionego przez jego obrońcę) — poza głośnym podnoszeniem, że komputer mógł być użytkowany przez nieograniczoną ilość osób — nie odniósł się do detalicznej opinii z zakresu informatyki, obrazującej w sposób szczegółowy kwestię rzeczywistego użytkownika komputera A., dane zapisywane na laptopie i prowadzony na nim ruch internetowy, nie wskazał też na żadne konkretne wpisy do rejestru wyszukiwań i danych formularzy, które mogłyby świadczyć o tym, że komputer był używany przez kogoś innego niż on (rodzice P.T. zaprzeczyli, iżby używali komputera, brak też jednoznacznego wskazania na to, że jego użytkowniczkami były bądź to babka oskarżonego O.M., bądź też jego siostra) i ktokolwiek bez jego woli i wiedzy mógł zainstalować na nim wskazane powyżej aplikacje.

Zarzut kasacyjny z pkt. 8 lit. a) nie jest zasadny. Wszechstronna analiza depozycji składanych przez świadków w postępowaniu dokonana we wzajemnym powiązaniu nie potwierdza, iżby w toku prowadzonych w toku postępowania czynności dowodowych mogło dojść do próby wywierania przez organy procesowe (Policję) jakichkolwiek nieuprawnionych nacisków na składających relacje procesowe. Przeciwnie, analiza ewolucji relacji procesowych składanych przez świadków i brak jakichkolwiek racjonalnych wyjaśnień zmiany treści składanych w sprawie depozycji (P.W.: "jeśli chodzi o pozostałe substancje, które przy mnie

znaleziono, a które powiedziałem że mam od P.T., to również nie była to prawda [...] kiedy byłem zatrzymany przychodziły mi [g]o głowy różne rzeczy i różne nazwiska" (k. 48v akt), "nigdy nie kupowałem od P.T. żadnych dopalaczy ani narkotyków. Słyszałem tylko plotki, że 'handluje' dopalaczami. Nie pamiętam skąd słyszałem te plotki, nie brałem ich poważnie" (k. 312v akt), "nie podtrzymuję tych zeznań w całości ponieważ tak nie było. [...] nie wiem dlaczego wskazałem P.T.[ę]" (k. 674v akt), M.W.: "nie wiem jak te zeznania tam [tj. w protokole przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego - *przyp. SN*] się tam znalazły. To są moje podpisy, to [jest] moje pismo. Ja nie potrafię wytłumaczyć, dlaczego takiej treści protokół znajduje się w aktach, ponieważ takich sytuacji, jakie zostały tam opisane nie było. Ja nie wiem jak to się stało że taka jest treść tego protokołu" (k. 744v akt); świadkowie M.Ż. i D.B. wycofali się z wcześniej złożonych depozycji, nie byli jednak w stanie wyjaśnić w sposób korelujący z zasadami doświadczenia życiowego i logiką, dlaczego odstąpili od zawiadomienia właściwych organów procesowych o poważnych nadużyciach popełnionych na ich szkodę przez funkcjonariuszy Policji; przesłuchano także funkcjonariuszy Policji, A.M. i P.B., którzy nie potwierdzili zarzutów dotyczących stosowania niedozwolonych metod przesłuchiwania) dowodzi tego, że wyraźna modyfikacja postawy procesowej osób składających zeznania i wyjaśnienia w sprawie była ściśle związana i wynikała z lęku i obaw świadków (podejrzanego) przed oskarżonym, o czym świadczy m. in. konieczność przesłuchiwania niektórych z nich pod nieobecność oskarżonego na sali rozpraw z zastosowaniem rygorów procesowych wskazanych w ustawie (art. 390 § 2 zd. pierwsze k.p.k.) czy wyartykułowana przez sąd orzekający *in merito*, mający przecież bezpośrednią styczność ze świadkami, ocena ich postawy i sposobu zeznawania (wrażenie zastraszenia, przestraszenia, nerwowości świadków P.W., M.Ż., M.W. czy P.K.).

Zgodzić należy się z obrońcą (zarzut z pkt 8 lit. b), że sąd odwoławczy nie odniósł się wprost do apelacyjnego zarzutu naruszenia art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., co jednak wcale nie oznacza, że zarzut ten nie został rozpoznany (art. 433 § 2 k.p.k.), zaś przypomnieć trzeba, że ewentualne mankamenty uzasadnienia nie mogą stanowić podstawy uchylecia zaskarżonego orzeczenia sądu odwoławczego (art. 537a k.p.k.). W tym zakresie należy zwrócić uwagę przede

wszystkim na to, że formułując ten zarzut w apelacji nie sprecyzowano w żaden sposób, na czym konkretnie miało polegać naruszenie prawa do obrony oskarżonego i jakich konkretnie pytań oskarżony nie mógł zadać świadkowi K.K.. Analiza protokołu rozprawy przed Sądem Rejonowym w Jastrzębiu-Zdroju z dnia 11 lipca 2019 r., w trakcie której był przesłuchiwany ten świadek (k. 499-500v), wskazuje, że oskarżony miał możliwość poddania świadka badaniu w ramach realizowanego prawa do obrony. Jeśli zaś chodzi o listę prawie sześćdziesięciu pod adresem świadka K.K., to uchylenie tych pytań nie stanowiło naruszenia przepisów postępowania, bowiem miała rację Przewodnicząca, że były to pytania bądź to nieistotne (wykraczające poza materię postępowania), bądź też pytania, na które świadek udzielił już był wcześniej odpowiedzi w swoich relacjach procesowych. Istotne jest tu ponadto to, że zeznania K.K. w kompleksie dowodów stanowiących bazę dla dokonania ustaleń faktycznych co do sprawstwa czynu zarzuconego w pkt I-szym aktu oskarżenia miały — na co słusznie wskazuje sąd odwoławczy — charakter weryfikacyjny wobec kluczowych dla sprawy zeznań P.W. Sąd odwoławczy odniósł się do kwestii znaczenia tych zeznań w perspektywie sposobu oceny ich wiarygodności i ocenę tę należało podzielić jako trafną.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w sentencji postanowienia (wyrokiem sygn. IV KK 476/23, który zapadł na rozprawie w dniu 19 marca 2025 r., Sąd Najwyższy rozstrzygnął wyłącznie odnośnie zarzutów oznaczonych jako pkt 1-3 *petitum* nadzwyczajnego środka zaskarżenia wniesionego przez obrońcę P.T. i w tym zakresie wydano rozstrzygnięcie uchylające w części zaskarżone orzeczenie Sądu Okręgowego w Rybniku w Rybniku z dnia 15 maja 2023 r., sygn. VI Ka 140/23), jednocześnie zwalniając P.T. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.

[WB]

[r.g.]

[

